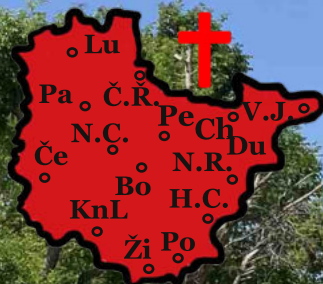

Na srdci

*(in)formační měsíčník vikariátu
6/24 Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka*

Poutníci z Pelhřimovska vystupují
na horu Křiževac při pouti do Med-
žugorje. Foto: Jana Coufalová

Doporučený
příspěvek 30 Kč

TÉMA: Odpadnutí od víry

Nebojme se vydat na cestu, která je nám vlastní

Milí přátelé,
je před námi období, kdy si nejen v našich farních kostelech, ale i v různých kaplích budeme připomínat patrony spojené s daným místem. K tomu se nejednou pojí i určité putování na dané místo.

Nejde však jen o to doputovat na konkrétní bod a připomenout si toho, komu je místo zasvěceno.

Důležitá je i pouť samotná. Vyžaduje totiž, abych něco obětoval pro konkrétní cíl, a tak se do popředí může dostat i samotná cesta. Vyjít s nějakým konkrétním cílem znamená udělat krok kupředu a nezůstat stát na místě. To není vždy jednoduché, ať už se to týká přímo fyzického putování, nebo samotnou pouť ztotožníme s duchovní cestou každého z nás.

Cesta jako taková nejednou přináší mnohá překvapení, ať už pozitivní, nebo i ta, která jsou více či méně náročná. Oboje je důležité, a pokud bychom viděli jen to dobré, můžeme polevit. Při velké náročnosti zase můžeme dospět až k rezignaci. Propojení obojího nás posouvá dál, pomáhá překonat náročné úseky a nabrat sílu v okamžicích, kdy to jde snáz.

Poslední, na co je potřebné během cesty upozornit, jsou setkání a objeovávání někdy i nenápadných míst. Ať jdeme po skutečné cestě, nebo putujeme po duchovní pouti, potkáváme se během cesty s lidmi. Někdy na delší časový úsek, jindy jen na okamžik. Nejde však jen o setkání. I dnes si přesně vybavím místa, která se hluboce zapsala do mé paměti. Nejsilnější byly chvíle, kdy mě cesta přivedla na nenápadná místa, ze kterých vyzářovala hluboká krása konkrétního daného okamžiku.

Nebojme se tedy vydat po takové cestě, která je vlastní každému z nás, nezůstaňme na místě, a krácejme jak z duchovního, tak lidského hlediska po pěšině, která je před námi.

P. František Žák, kaplan v Pelhřimově

Na srdci - měsíčník farností vikarátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 14. 6. Jedno číslo vyjde asi na 30 Kč. V nákladu 600 ks tiskne Rain, Jindřichův Hradec. Děkujeme za příspěvky.

Výběr z liturgického kalendáře - 6/2024

1. Sv. Justina, mučedníka
2. Devátá neděle v mezidobí
3. Sv. Karla Lwagy a druhů, mučedníků
5. Sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. Sv. Norberta, biskupa
7. Slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova
9. Desátá neděle v mezidobí
11. Sv. Barnabáše, apoštola
13. Sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. Sv. Víta, mučedníka
16. Jedenáctá neděle v mezidobí
19. Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
21. Sv. Aloise Gonzagy,
22. Sv. Paulína Nolánského, sv. Jana Fishera a Tomáše Mora
23. Dvanáctá neděle v mezidobí
24. Slavnost Narození svatého Jana Křtitele
27. Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
30. Trináctá neděle v mezidobí

Z osobností měsíce: svatý Norbert

Narodil se asi kolem r. 1082 na hradě Gennep a zemřel 6. 6. 1134 v Magdeburgu. Žil život světského šlechtice a boháče. Až ho ve 33 letech při jízdě na koni udeřil blesk, spadl na zem a uslyšel hlas, který ho káral za hříchy. Dle legendy se obrátil k hluboké víře, dal se vysvětit na kněze a stal se kazatelem.

Roku 1120 se usadil na pustém místě ve Francii, později zvaném Prémontré. Z komunity vznikl premonstrátský řád. Když se Magdeburg přiklonil k protestantství, získal strahovský opat Kašpar ostatky světce pro Prahu. Strahov se tak stal evropským centrem premonstrátů. Bývá vyobrazen s monstrancí buď v bílé řádové kutně řádu premonstrátů, nebo v biskupském plášti s dalšími atributy.

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

7. 6., 17.00 – první pátek: adorace, svátost smíření –
H. Cerekev a Počátky od 17.00, od 18 h mše svatá
22. 6., 8.30 - H. Cerekev, hřiště Farní fotbalový turnaj (viz plakátek)
23. 6., 8.00 - Počátky, poutní mše svatá k sv. Janu Křtiteli
27. 6., 12.00 - 18.00 – Veselá, adorace Nejsvětější svátosti
30. 6., 11.00 - Horní Cerekev, hřbitovní kostel, poutní mše svatá k sv. Janu Křtiteli

Chvojnov a okolní farnosti

7. 6., 18:00 – Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi, po mši
ukončení školního roku na farní zahradě.
21. 6., 17:00 – Chvojnov, adorace před Nejsvětější Svátostí, poté mše
29. 6., 19:00 – Chvojnov, večerní chvály (viz plakátek)

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

2. 6., Boží Tělo: 8.00 Mnich, 9.30 Kamenice nad Lipou, 11.00 Častrov
7. 6., 18:00 - Kamenice nad Lipou, při mši zasvěcení Srdci Ježíšovu a
svátostné požehnání
9. 6., 16.00 - Kamenice n. L. kostel, koncert Kamínku (viz plakátek)
23. 6., 8.00 - Mnich, poutní mše svatá k Narození Jana Křtitele

Nový Rychnov a okolní farnosti

7. 6., 18.00 - Opatov, Noc kostelů (viz plakátek)
8. 6., 18.30 - u dvou dubů na Milíčově, koncert Řekni všem (plakátek)

Pelhřimov a okolní farnosti

31. 5., 22.00 – Pelhřimov, farní sál, Modlitby mužů
1. 6., 7.30 – Pelhřimov, kostel, Živá růže, po mši snídaně na faře
9. 6., 16.00 - Pelhřimov, kostel, chvály (viz plakátek)
12. 6., 26. 6., asi 18.45 (po mši) - Pelhřimov, učebna, Biblické hodiny.
14. - 16. 6. – Pelhřimov, farní sál, 40hodinová adorace
15. 6., 18.00 – Pelhřimov, kostel, Mariánské večeradlo (viz plakátek)
16. 6., 14.00 až 19.00 - Rodinný den v sadech, Charita (viz plakátek)
21. 6., 9.00 – Pelhřimov, kostel, tzv. dětská mše
30. 6., 16.00 - Křešněšník, primice Vojtěcha Razimy (viz vpravo)

S radostí vám oznamuji,
že z rukou českobudějovického biskupa
přijmu kněžské svěcení

sobota 29. června 2024 v 10:00
v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

Primiční mši svatou
budu sloužit **v neděli 30. června 2024 v 16.00**
v kostele Nejsvětější Trojice na Křemešníku

Srdečně vás zvu, prosím o modlitbu
a těším se na setkání s vámi.

Vojtěch Razima

Matice Křemešnická o.p.s.
Vás zve na

KŘEMEŠNICKÉ LÉTO 2024

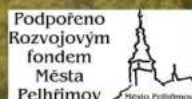
Kostel Nejsvětější Trojice na Křemešníku
začátek v 18h, vstupné dobrovolné

- 14.6. P. Mgr. Marián Pospěcha - bohoslužba a přednáška na téma "Radostná církev 21. století"
- 12.7. P. Mgr. Marek "Orko" Vácha, Ph.D. - bohoslužba a přednáška na téma "Chut' žít"
- 19.7. P. ThLic. Josef Prokeš - bohoslužba a přednáška na téma
"Síla křtu - jak žít ze křtu v každodennosti života?"
- 26.7. Koncert skupiny ŘEKNI VŠEM
- 2.8. P. Michal Giacintov O.S.B. - bohoslužba a přednáška na téma
"Hospodinovy cesty jsou nevyzpytatelné" (svědectví a novokněžské požehnání)
- 9.8. P. Mgr. Václav Vacek - bohoslužba a přednáška na téma "Ježíšův učedník 21. století"
- 16.8. P. Pavel Šimák - bohoslužba a přednáška na téma "Farnost jako polní nemocnice"
- 30.8. PROFESIONÁLOVÉ - hudební skupina ze Žďáru nad Sázavou
doprovod bohoslužby a koncert po bohoslužbě

29.11. v 18h Kostel Nejsvětější Trojice na Křemešníku

SPIRITUÁL KVARTET

Vstupenky v prodeji online na stránkách Matice Křemešnické o.p.s.

Síť spustí nabídku kroužků na školní rok 2024/25

Ve smyslu hesla: „Kdo je připraven – není překvapen“ **spouštíme 3. 6. 2024 nabídku kroužků k přihlašování. Tuto první nabídku budeme postupně rozšiřovat.**

Pokud tedy máte zájem o konkrétní kroužek, včetně náboženství, prosím, přihlaste se již nyní v měsíci červnu. Moc nám to pomůže pro další plánování.

Takto zadané přihlášky budeme schvalovat na konci srpna a v září, abyste včas věděli, zda bude kroužek otevřen. Vždy přihlášky schvalujeme až po naplnění minimální kapacity kroužků.

za SVČ Síť **Martin Běhal**

První svatá přijímání v našich farnostech

2. června v 10.45 h
v kostele sv. Tomáše
Becketa v **Nové Cerekvi**

9. června v 10. 45 h
v kostele Nejsvětější
Trojice na **Křemešníku**

16. června v 9.00 h
v kostele sv. Bartoloměje
v **Pelhřimově**

VEČERNÍ MODLITBA *s farností*

chvály

díky

prosby

29. června 2024 | 19.00

*Ať se ti klání celá země a zpívá ti
žalmy, ať zpívá žalmy tvému jménu.*

Ž 66,4

farní kostel ve Chvojnově

Mariánské večeřadlo

15.6.2024 od 18 hodin

*kostel sv. Bartoloměje
v Pelhřimově*

...nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!

VSTUPNÉ ZDARMA

RODINNÝ DEN V SADECH

AKCE K ROČNÍMU VÝROČÍ KOMUNITNÍHO OBCHŮDKU PRO DOBROU VĚC SPOLU

- MALOVÁNÍ NA OBLIČEJ
- ZÁBAVA PRO CELOU RODINU
- STÁNKY S OBČERSTVENÍM
- KREATIVNÍ DÍLNA
- INFORMATIVNÍ STÁNKY
- HUDEBNÍ VYSTOUPENÍ
- HAVLÍČKOBROSKÁ 12
- KAPELA HIGHLAND

VYSTOUPENÍ ZAHRANIČNÍCH HOSTŮ

16. ČERVNA 2024

14.00 – 19.00

V AREÁLU SADY PELHŘIMOV

SPECIALNÍ HOST: OLGA LOUNOVÁ

DOMOV
JERABINA
příspěvková organizace

Charita
Pelhřimov

FORUS
VYSOČINA

VE
VYSOČINA

Kraj Vysočina

Národní
park Pálava
za podpory

Nemocnice
Pelhřimov

i-vysocina

MEDIÁLNÍ PODPORA

COŘADATEL

ZA PODPORY

MEDIÁLNÍ PODPORA

NOC KOSTELŮ

07.06.24

K 20. květnu byli na webu **nockostelu.cz** registrováni tyto farnosti:

naš vikariát:

Kámen - nově opravená kaple Panny Marie Bolesné

Pelhřimov (program na Kalvárii, u sv. Víta i v kostele sv. Bartoloměje + evangelíci)

Opatov (evangelíci - viz plakátek vpravo)

za hranicemi

vikariátu:

Želiv

Nová Včelnice

Batelov (viz níže)

ČCE Opatov všechny srdečně zve na

NOC KOSTELŮ

Dne 7.6.2024 od 18.00 hod.

V Opatově u Jihlavy

Program:

- Výstava byliny a Bible
- Výstava ručně malovaných pohlednic
- Fyzikální cirkus na téma vlnění, kmitání, hluk, Rubensova trubice
- Hudební doprovod
- Malování a vypouštění horkovzdušného balónu
- Pozorování hvězd (dle počasí)

Těšíme se na setkání 😊

16:30 - 22:00 Otevřeno, možnost návštěvy

17:00 - 18:30 Mše sv. s krátkou adorací

18:30 - 19:00 Co ještě nevíte o batelovském kostele aneb zajímavosti z historie - 1.část

19:00 - 19:30 Hudební intermezzo

19:30 - 20:00 Módní přehlídka aneb jak šel vývoj církevních oděvů s troškou humoru

20:00 - 20:30 Co ještě nevíte o batelovském kostele aneb zajímavosti z historie - 2.část

20:30 - 21:00 Kurzy Alfa - představení a videopozvánka

21:00 - 21:45 Závěrečné ztišení se zpěvy z Taizé

SRDEČNĚ VÁS ZVEME
NA HUDEBNÍ VYSTOUPENÍ

ŘEKNI VŠEM U DVOU DUBŮ

SOBOTA 8.6.2024 | 18:30

VYHLÍDKA DVA DUBY
na kopci u Nového Rychnova
podél cesty na Miličov

vstupné dobrovolné

před a po vystoupení možnost
opečení vlastních špekáčků

Za podpory autorky vyhlídky
Terezy Haškové

**TIP NA LETNÍ
PRÁZDNINY:**

28. 07. 2024 - 7. 8. 2024

PROJEKT TAU

Zhasínající slunce.

Smrtelná mise.

Dobrodružství a víra.

Pomozte nám zachránit svět.

Více info na
www.demdaal.cz

FARNÍ FOTBALOVÝ TURNAJ

2024

POSTAV TÝM
A STAV SE!

22. ČERVNA, 2024

FOTBALOVÉ HŘIŠTĚ HORNÍ CEREKEV

WWW.TURNAJ-HC.WEBNODE.CZ

SíťFest 2024

Střediska volného času Síť
zábavné odpoledne pro rodiny s dětmi

14. 6. v Nové Cerekvi

SOUTĚŽNÍ PUTOVÁNÍ

START 15:30 - 16:30 NA FAŘE

sestřkání

hry a soutěže

opékání vlastních
špekáčků

Pozvánka na koncert
smíšeného pěveckého sboru
Kamínek

neděle 9. června, 16.00
kostel Všech svatých v Kamenici nad Lipou

Na koncert srdečně zve Sjednocená organizace nevidomých a slabozrakých (SONS), Oblastní odbočka Pelhřimov.

Akce se koná v rámci 30. ročníku festivalu **Dny umění nevidomých**. Smíšený pěvecký sbor Kamínek vede slabozraká učitelka hudby paní Ivana Karašová.

Vstupné na koncert je zdarma. Ti, kdo chtějí podpořit činnost SONS a přispět na výcvik vodících psů, mohou libovolnou částku vhodit do sbírkové kasičky pejska.

CHVÁLY

9. ČERVNA 2024 | 16:00

KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE
PELHŘIMOV

Skládám naději v Hospodina,
má duše v něho naději skládá. Ž 130,5

přímluvná modlitba, svátost smíření, rozhovor s knězem

Chvály V ŽELIVĚ V OPATSKÉ ZAHRADĚ

**07/06/2024
19–21 hod.**

ZPÍVEJTE HOSPODINU PÍSEŇ NOVOU,
NEBOŤ UČINIL PODIVUHODNÉ VĚCI,
ZVÍTĚZIL SVOU PRAVICÍ,
SVOU SVATOU PAŽÍ!
Žalmy 98:1

Pořádá spolek Hnízdo ve spolupráci
s klášteřem Želiv a bratry premonstráty.

Běží sbírka na požárem poškozený kostel v Chlumu

V neděli 14. dubna na 3. neděli velikonoční byla vyhlášena sbírka ve všech farnostech diecéze. Výtěžek sbírky poslouží na opravu požárem poškozeného interiéru kostela v Chlumu u Třeboně.

Příspěvek můžete zaslat na účet České spořitelny:
7778888399/0800. **(www.bcb.cz)**

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

1. 6., Lomec, První sobota - P. Rafael Kaca se bude věnovat tomu, jak může duchovní život pomoci psychice, 16.00 povídání, zpověď, přímluvná modlitba, 18.00 mše.

1. 6., Želiv, Želivské kulturní léto - zahajovací koncert - od 19.30 hodin v kostele, vystoupí: Čech a Lech, Záboj, Musica Siloensis, Colegium Musicum Vysočina. Na programu Missa brevis od J. Pavlici aj.

4. 6., Jindřichův Hradec, obnova s P. Ladislavem Heryánem - téma: Víra v denním životě. Kostel sv. Kateřiny - 17.00 mše přednáška.

7. - 9. 6., Ktiš, víkendový Chill out - DCM nabízí 7 víkendů, zaměřených na odpočinek od starostí a načerpání nejen duchovní síly.

13. - 18. 6., Vranov u Brna, Otcovo srdce - seminář s českým týmem. Pětidenní praktický seminář o Otcově lásce dle manželů Hoxarových. Přihlášky zde:

14. - 16. 6., Hosín, Znovu zakusit modlitbu III - Víkendová duchovní obnova v rámci Roku modlitby, vede P. Tomas van Zavrel.

15. 6., Želiv, prohlídky a hudební večer - ve 13 a 15 hodin prohlídky s názvem Klášter, místo různých stylů architektury. V 19.30 Večer s členy České filharmonie (Petr Havlín - housle, Petr Ries - kontrabas)

29. 6., České Budějovice, kněžské svěcení Vojtěcha Razimy - v 10 h v katedrále (druhý den primice na Křemešníku - viz plakátek)

1. - 6. 7., Lomec, Uvedení do kontemplativní modlitby - exercicie s P. Pavlem Polou - společná meditace, pobytem v přírodě, práce, liturgie a mlčení.

21. - 26. 7., Želiv, Duchovní cvičení s P. Karlem Satoriou - přihlašování do 21. června je možné i přes QR kód zde:

Několik vzpomínek na pouť do Medžugorje 5. -12. 5.

Uvědomila jsem si, jak velkou sílu má modlitba růžence v Medžugorje. Šlo to úplně samo.

Jana

Jsem ráda, že jsem mohla toto místo navštívit, a že jsem mohla pocítit, jak jsme od Pána Ježíše a Panny Marie milováni.

Hana

Pana Maria mě při bosé chůzi na Križevac nadnášela, šlo se mi velmi snadno, také růženec se mi modlil velmi snadno. Vřelé díky naší mamince Marii.

Zdislava

Na pouti se nám asi nejvíc líbilo, že jsme se společně modlili a poznali nové lidi z jiných farností. Děkujeme naší mamince Marii.

Honzík, Amálka, Lucinka (nejmladší poutníci)

Uvědomila jsem si silné vedení Panny Marie a obrovskou důvěru k Pánu Ježíši.

Irena

Na této pouti nás zaujalo svědectví Gorana (*obrácený narkoman - pozn. red.*) a jeho příběh. A to, jak Panna Marie přivádí lidi k sobě – pomoc postiženým v rodinách, prožívání poutního místa s dětmi (růženečky na rukách ...) Děkujeme.

Marie a Věra

Pro mě to byl silný zážitek, jelikož jsem byla na takovém poutním místě poprvé. Cítila jsem přítomnost Panny Marie.

Lída

Na pouti bylo krásné úplně vše. Mimořádných zážitků bylo mnoho. Setkání u sochy Pána Ježíše Krista nám přineslo mnoho milostí - jak v podobě uzdravujících kapiček, tak duchovního spojení s naším Pánem, včetně mnoha radostných slz. Úžasný byl výstup na Križevac i na Podbrdo. Krásné byly také mše. Celkově se sešla skvělá společnost lidí a všem děkujeme za tento krásný výlet.

Evča, Pepinka a Pepík Dvořákoví

Promluvila jsem si při adoraci s Pánem Ježíšem.

Marie

Děkuji, že jsem se mohla zúčastnit poutě za Pannou Marií do Medžugorje. Už jsem v nedoufala, že to dokážu. **Zdena (73 roků)**

Děkujeme za vstřícné přijetí věřících z pelhřimovské farnosti, že jsme se s nimi mohly zúčastnit této pouti, která nás velice obohatila. Děkujeme za výborné vedení celé pouti – duchovní, organizační, hudební i zábavné. Vřelý dík za vše. **Farnice z Kamenice nad Lipou – Mnichu**

Děkuji Panně Marii za pozvání do Medžugorje. Byl to milostiplný čas naplněný modlitbou, pokojem, láskou, milým společenstvím spolupoutníků. Píseň „Gospa, Majka moja“ ve mně stále zní. **J. Blažková**

Nebojme se jednoho z nejtěžších kamenů – postu. Začátek je opravdu těžký, ale život s Bohem a Pannou Marií bez postu je jakoby jen napůl. Půst je zpočátku hodně těžký, ale pak si na něj člověk zvykne. Vše, co je opravdu krásné, si žádá oběti a půst je opravdu krásný a účinný v boji proti zlu. **Marie M.**

Velkou podporou na pouti byl hudební doprovod Zdiši a Honzy. Ten nám mnohé poutní skupiny na místě záviděly. **Miroslav**

Otec Petr (*P. Konopík – pozn. red.*) nás doprovázel jako správný pastýř. **Majka**

Dotek nebe na zemi, bezvadná organizace ze strany „CK Coufalovi“, skvělá průvodkyně Marjánka, obětavý otec Petr, nezapomenutelný hudební doprovod Zdišy a Honzy a báječná poutnická parta... To byla Medžugorje 5. až 12. května 2024. **Blanka P.**

Střípky sestavila Jaroslava Blažková

Křížová cesta
na Křiževac

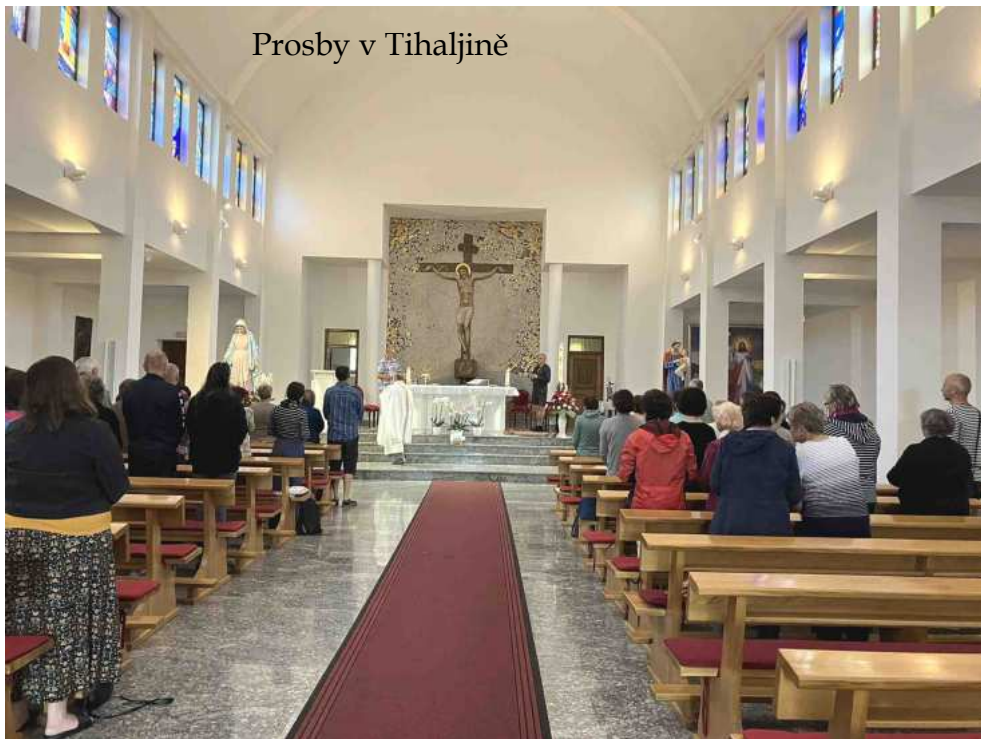
Růženec při výstupu na Podbrdo

Foto: Jana Coufalová, Zdislava Hajná, Roman Březina a Pavel Poláček

Prosby v Tihaljině

Modlitby
u kaple

Večerní
posezení
se zpěvem

Návštěva
komunity
Cenacolo

Sobotní poledne u kostela

Chvojnov uvítal sochu Panny Marie – Růže tajemné

Úcta k Panně Marii je ve chvojnovské farnosti velmi živá. Vloni farníci přivítali sošku Panny Marie Svatohorské, letos měli možnost setkat se s putovní sochou Panny Marie – Rosa Mystica.

Rosa Mystica se začala zjevovat v Itálii od roku 1946 Pierině Gilliové. Panna Maria žádala, aby lidstvo slavilo v poledne 8. prosince hodinu Boží milosti pro celý svět a aby se modlilo za kněze a řeholníky. Při dalších zjeveních vybízela k modlitbě růžence a přála si, aby vznikly její putovní sochy. Toužila být přinášena lidem jako Poutnice,

která dál připomíná zmíněná poselství. Putovní socha zavítala do naší farnosti 26. dubna. S předstihem jsme tak vstoupili do mariánského měsíce. Modlitbou růžence jsme Matku Boží prosili za přimluvu a ochranu pro naši farnost a rodiny.

Panno Maria, Růže tajemná, oroduj za nás.

Text i foto:

**Tomáš
Březina**

Pobožnost k Panně Marii Fatimské v Řeženčicích

Foto: Stanislava Tichá

Středisko volného času Síť bilancuje školní rok

Pomalu je za námi aktuální školní rok 2023/24. Co nám přinesl? Začátek roku jsme zahájili s obavami a jistým chvěním, co přinesou nastávající měsíce. Poprvé se v plné míře uplatnila i u nás reforma financování regionálního školství z ministerstva. Kvůli nové metodice vykazování a přidělení provozní dotace i naše organizace obdržela nižší dotaci oproti dotaci na rok 2023 a na roky minulé.

Díky některým strategickým krokům, jako bylo rozšíření naší činnosti do ZŠ a MŠ Vyskytná, omezení některých výdajů a mírné navýšení účastnických poplatků zájmových kroužků i pobytových táborů, se nám podařilo mírně tento výpadek peněz na letošek snížit.

Následující roky bychom rádi náš rozpočet podle nového rámce financování stabilizovali, předpokladem ale je navázání spolupráce s dalšími školami v regionu. Tolik z nahlédnutí „pod naši pokličku“.

Tento školní rok jsme nabídli v Pelhřimově 15 zájmových kroužků, z nichž sedm bylo zacíleno ke křesťanskému doprovázení dětí a mladých: náboženství, setkávání maminek s dětmi, nový kroužek pátečního spolča a kapely.

Tyto aktivity navštěvuje přes 60 dětí a mladých převážně z farnosti Pelhřimov.

Větší část kroužků již byla zacílena na sport, pohyb, předškolní dovednosti a tvoření. Poměrně velký zájem byl o kroužek „Zvědavý předškolák“, který jsme nabídli jak v prvním, tak i ve druhém pololetí v rámci dvou skupinek. Nový kroužek „Zpívání pro radost“ se také skvěle rozjel. Keramický kroužek a kroužek „Šikovné ruce“ nabízíme ve spolupráci s již výše zmíněnou ZŠ a MŠ.

Stále vytrvalé podpoře se těší i kroužek florbalu pro mladší i starší účastníky. Tento školní rok byl i krásně „okořeněn“ zapojením se do regionální ligy čtyř středisek volného času. A jsme rádi, že prvenství jsme právem vybojovali v kategorii starších (viz text na další straně).

Proběhlo i několik povedených příležitostných akcí, jako je již tradiční karneval či prázdninový výlet a tradiční potáborové víkendové pobyty. Letos v létě proběhnou v Nové Cerekvi tři pobytové tábory: Farní tábor, Velký Ararat a Malý Ararat.

Závěrem děkuji všem vedoucím kroužkům a dalším spolupracovníkům při akcích a táborech za spolupráci, odvahu a ochotu věnovat svůj čas, dovednosti, srdce i úsměv dětem a mladým.

Za SVČ Sít' Martin Běhal

Florbalisté z SVC Sít vybojovali zlatou medaili!

Priviezli jsme zlato! Zatímco se na mnohých místech ten den, slavil a připomínal konec 2. světové války, my jsme vybojovali skvělé výsledky v prvním ročníku Florbalového turnaje o přeborníka domečků Kraje Vysočina. A jak to vše vůbec začalo?

Již minulý školní rok jsme oslovili vedoucí florbalových kroužků ve zdejším okolí s dotazem, zda by nemohla vzniknout nějaká malá liga mezi námi. Myšlenky a slova jsme společně tento školní rok „přetavily“ do skutečného projektu.

Na počátku února jsme se jako vedoucí florbalových kroužků a vedoucí středisek sešli na osobním setkání v DDM Jihlava. Zde jsme si vytvořili rámec celé ligy a domluvili kromě termínů vše podstatné. Prvními kmenovými účastníky se tak stalo: DDM Jihlava, DDM Třešť, SVC Tempo Polná a my za SVC Sít Pelhřimov.

Poté se už rozběhly 4 kola – v březnu, dubnu a květnu 2024. Dvě z nich se hrály v Třešti a poslední dvě hostilo SVC Tempo Polná. Současně poslední kolo bylo finálové, při kterém se sečetly výsledky z uplynulých kol a na základě nich proběhlo celkové vyhlášení vítězů. Během posledních kol se zúčastnili i mladší účastníci florbalových kroužků, a tak dostala liga i druhou kategorii, což jen přidalo na atraktivitě této ligy.

Celkově se nám podařil skvělý výsledek. V kategorii mladších, kde jsme však na dvou prvních kolech ještě nebyly, jsme obsadili 3. místo a ukázali si navzájem, že můžeme příští rok pohlížet i na vyšší příčky. V kategorii starších jsme vyhráli zlato, přičemž největším soupeřem, který nám žádný výsledek nedal zadarmo, byli

hráči z DDM
Třešť.

Vzájemné
zápasy byly
opravdovým
dramatem a
snad jen ma-
lým důkazem
jsou poslední
dvě výsledkově
vyrovnaná
utkání, ale i
tento výsledek
na zlato stačil.
A aby toho
nebylo málo,
odvezli jsme si
i speciální ceny
za individuální
výkony.

Nejlepším
střelcem gólů
celé ligy se stal
Dan Kršek a
cenu fair-play a
uznání získal
Jan Beneš.

Děkuji všem
hráčům za
opravdové
nasazení, rodi-
čům za podpo-
ru a všem or-
ganizátorům.

Věřím, že tato liga byla skutečným zpestřením florbalového kroužku a těšíme se na další ročník. I rekreační amatérský florbal může mít skvělé výsledky.

Za SVČ Síť Martin Běhal

Svatojánskou poutní mši v Lipici sloužili dva opati

Ve čtvrtek 16. května celebroid v Lipici tradiční poutní mši ke sv. Janu Nepomuckému želivský opat P. Tadeáš Róbert Spišák společně s emeritním opatem P. Jáchymem Jaroslavem Šimkem.

Sál "U Beranů" zcela zaplnili místní i poutníci z Pelhřimova a okolí. Po mši svaté místní ženy nabídly sladké občerstvení a na ochutnávku bylo i želivské klášterní pivo.

Poděkování za poskytnutí sálu "U Beranů" a zajištění mše svaté i následného setkání patří hlavně Janu Benešovi s rodinou a dalším místním občanům.

Všichni se už těšíme na příští pouť.

Jiří Beneš

Foto: Jiří Procházka, Jan Beneš

Kameničtí se po mši setkávají u stolu v cukrárně

Každý čtvrtek ráno v 8 hodin společně prožíváme mši svatou a poté pokračujeme snídání v cukrárně s naším P. Václavem Šikou. Jsou to přínosná setkání, kde se navzájem obohacujeme - jak duchovně, tak "světsky". Díky Bohu za krásné chvíle, které můžeme prožít.

Marie Maryšková, Kamenice nad Lipou

Poutní mše u Váňovy studánky u Betléma 8. května

V Těšenově po poutní mši ke sv. Janu 19. května následovalo žehnání polí u křížku rodiny Jedličkovy

Slavnost seslání Ducha svatého v Novém Rychnově

Svatý Vojtěch a další světci ve svatovítské katedrále: osobní dojmy z letošního Pochodu pro život

„Raduji se, že pro vás můžu snášet utrpení,“ píše se v listu sv. apoštola Pavla Kolosanům, která se četla při mši svaté na svátek sv. Vojtěcha. Hned se mi vybavilo sousoší sv. Vojtěcha při vstupu do svatovítské katedrály v Praze. Upoutalo mě, když jsem tam přišla 6. dubna na zahájení Pochodu pro život.

Ten den na mě sv. Vojtěch zapůsobil nějak více než kdy jindy. Jako by nás přichozí vítal a žehnal nám z věčnosti. Připomínal mi Ježíše, který vstává ze smrti k životu, a zve nás k sobě.

Vlastně i jeho život byl podobný Ježíši, jak jsem se dozvěděla od sloužícího kněze. Stejně jako Ježíš to tento výjimečně vzdělaný šířitel křesťanské víry neměl lehké, zejména ve své vlasti, kde křesťanská víra v té době teprve zapouštěla kořeny a většina lidu ještě vyznávala pohanství.

Smrt s pocitem vděčnosti

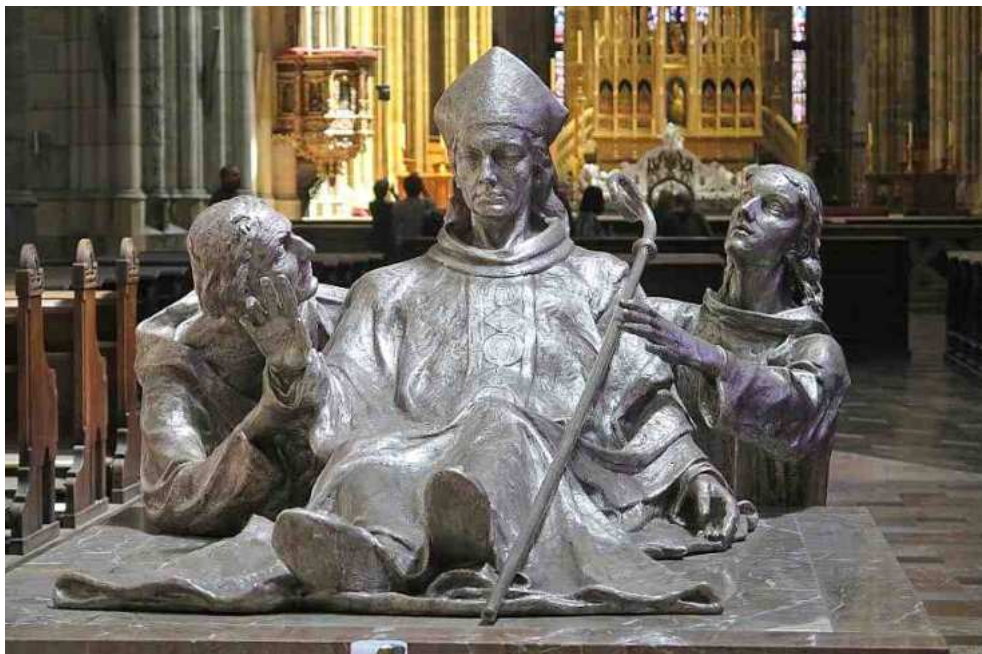
Sv. Vojtěch, jako nejvyšší představitel církve v českém knížectví (ve svých 25 letech se stal prvním českým biskupem s velkým evropským rozhledem, plný elánu, plánů a vizí ze studií v zahraničí) při prosazování opravdu křesťanského života narážel na mnoho problémů s českou šlechtou i samotným klérem.

A tak znechucen nad špatným životem tehdejší společnosti odchází třikrát z biskupského stolce a nakonec roku 997 na misiích umírá mučednickou smrtí, údajně v pátek, stejně jako Ježíš.

Jako většina mučedníků umírá s pocitem vděčnosti, že se mohl alespoň trochu revanšovat Pánu. V polském Hvězdně po jeho smrti vzniklo arcibiskupství.

Jeho život musel být neobyčejně inspirativní, neboť už za dva roky po smrti byl svatořečen a jeho lebka je dnes součástí svatovítského pokladu.

Spolu s knížetem Boleslavem II. v r. 993 založil Břevnovský klášter v Praze, který roku 1997 u příležitosti 1000. výročí

mučedníkovy smrti navštívil papež Jan Pavel II. a dal tak najevo, jak velice si váží výjimečné úlohy kláštera, založeného sv. Vojtěchem, při evangelizaci našich zemí i celé střední Evropy.

Celou mši svatou jsem tehdy prožívala velmi intenzivně. Bylo pro mne velkým povzbuzením vidět plnou katedrálu radostných dětí, jejich rodičů naplněných vděčností za svoje děti, za svoji rodinu, vděčností za pomoc přátel z Hnutí pro život, které usiluje o ochranu nenarozeného života a o podporu pro maminky v těžkých situacích.

Bohoslužba celebrowaná arcibiskupem Janem Graubnerem a dalšími duchovními byla proniknuta přijímající Boží láskou. Přestože katedrála byla plná dětí, cítila jsem nesmírný pokoj. Vybavila se mi slova Matky Terezy: „Nenarozené dítě bylo od početí utvářeno rukou Boha a je Bohem povoláno, aby milovalo a bylo milováno nejen nyní, v tomto životě, ale navždy.“

Bohoslužba za národ

Po mši jsme si prohlédli katedrálu, zejména kapli svatého Václava, a v duchu poprosili tohoto světce o přímluvu za rodiny i naši vlast. Však se zde na výzvu kardinála Duky každého 28. dne v měsíci v

16.15 hodin koná bohoslužba za národ. (I já jsem se této bohoslužby zde jednou mohla zúčastnit díky P. Jaroslavu Karasovi, který sem uspořádal zájezd - pouť začínala u Mariánského sloupu a vedla přes Karlův most k hradu).

Václav, Ludmila a 14 mučedníků

Kaple sv. Václava byla plná poutníků, pro které byla jistě bohoslužba přímo u hrobky našeho patrona a světce nezapomenutelným zážitkem. Stejně intenzivně jsme prožívali modlitbu u sv. Ludmily v bazilice sv. Jiří. Odměnou nám tehdy byla návštěva Královské hrobky v podzemí, v níž jsou umístěny sarkofágy českých králů.

V katedrále si nelze nevšimnout jednoho z nejkrásnějších oltářů, patřícímu sv. Janu Nepomuckému. Jedna paní nám připomněla, že zde bylo před 14 lety blahořečeno čtrnáct pražských mučedníků – bratří františkánů z různých zemí, kteří byli surově zavražděni v 17. století v konventu při kostele P. Marie na Novém Městě. Tato událost ukazuje, jak je na jedné straně hrozné nechat se ovládat nenávistí, ale na druhé straně, jakou sílu má věrnost, odpuštění a láska. Dějiny církve jsou nabitě svatostí četných žen a mužů, kteří se nebáli být pravdivými svědky víry i v těch nejtěžších chvílích.

Rwandští mučedníci a Kateřina Sienská

V naší farnosti se o světcích dozvídáme také od našeho pana faráře P. Šmejkal, který o jejich svátku nikdy nezapomene říci něco z jejich života. Někdy to není ani z dávné historie. Například nedávno připomněl mučedníky ve Rwandě, kde před třiceti lety vypukla občanská válka a skončila genocidou pětiny populace.

Dne 29. 4., na svátek sv. Kateřiny Sienské, mě zaujala promluva o této světici, která ačkoli neměla potřebného vzdělání, oplývala takovou moudrostí a láskou, že se jí podařilo přesvědčit papeže Řehoře XI, aby se vrátil z Avignonu zpět do Říma, hlavního sídla Petrových nástupců.

Udivilo mě, jak vše mohla dokázat a doma si ještě přečetla její životopis. Bývá znázorňována s trnovou korunou, kterou si sama vybrala. Opravdu odplácela zlo dobrem, proto byla prohlášena za učitelku církve a spolupatronku Evropy.

Bohatý a vyčerpávající život Kateřiny, stavitelky mostů ke smíření, a

to ať mezi lidmi nebo s Bohem, skončil v jejích 33 letech. Jako by k nám promlouvala i dnes, stejně jako ostatní světcí, aby každý z nás byl takovým budovatelem mostů jak od srdce k srdci, tak od hříšníků k Bohu, mostů vyztužených pravdou a láskou.

Druhé putování

Ještě bych se vrátila ke sv. Vojtěchovi, který i přes hlubokou propast věků stále oslovuje a kterému je v naší diecézi zasvěcen kostel v Českých Budějovicích, u kterého působí v současné době bratři salesiáni.

Z promluvy P. Martina Weisse, profesora církevních dějin na Teologické fakultě Jihočeské univerzity, jsem se dozvěděla o prvním zázraku, který se udál, když byl Vojtěch malý. Tehdy těžce onemocněl a jeho maminka Přibyslava jej vzala a zasvětila Panně Marii. On se pak jako mávnutím proutku uzdravil.

P. Martin v té promluvě také připomněl svatovojtěšské milénium v roce 1997, kdy ostatky tohoto světce putovaly po naší vlasti a zavítaly také do Českých Budějovic a v kostele jemu zasvěcenému byl tehdy posmrtně osobně přítomen. Měla jsem to štěstí, že jsem tam tehdy mohla být přítomná i já. To bylo už druhé putování tohoto světce po naší zemi. První bylo v roce 1947 ve dnech 27. června až 13. července, kdy byl sv. Vojtěch posmrtně přítomen i u nás v Pacově i v Pelhřimově. Dozvěděla jsem se o spojitosti sv. Vojtěcha s kardinálem Beranem, který jeho lebkou dával požehnání naší zemi.

Všichni mučedníci a světcí, kteří zde odpočívají jsou jistě obrovským vzorem, a to nikoliv pouze pro církevní sféru, ale pro všechny.

Marie Simandlová, Pacov

P. James Martin: Jak jsem přestal věřit v Boha

Když jsem byl malý kluk, považoval jsem Boha za Velkého řešitele problémů, který vyřeší všechny mé těžkosti a přání, budu-li se k němu intenzivně modlit: Ať dostanu jedničku z písemky z vlastivědy. Ať mi jde matematika. Ať zítra sněží.... Je-li Bůh dobrý, vyslyší moje prosby. Jaký důvod by mohl mít, aby je nevyslyšel?

S přibývajícímí léty se mi tento model Boha zhroutil – hlavně proto, že Bůh zjevně neměl zájem řešit všechny mé problémy. Modlil jsem se, modlil a modlil, ale mé problémy zůstávaly neřešené. „Proč?“ ptal jsem se, „copak Boha nezajímám?“ Stížen adolescentním narcismem jsem dospěl k vážným pochybnostem, které mě přivedly k úvaze o tom, že Bůh možná neexistuje.

Tento názor byl přiveden k varu během studií na univerzitě. S přáteli jsme se často do noci hlasitě hádali o náboženství – obvykle po několika pivech... Tyto hádky ve mně vzbuzovaly pochybnosti o Bohu, k němuž jsem se modlil jako chlapec. Pak při automobilové nehodě zahynul můj mladší spolubydlící – Brad. Patřil k mým nejbližším přátelům a jeho smrt mě zasáhla.

Při pohřbu jsem seděl uprostřed Bradovy rodiny a truchlících kamarádů v kostele na předměstí Washingtonu a přemýšlel jsem o tom, jak absurdní je věřit v Boha, který něco takového dopustí. Rozhodl jsem se, že už nebudu věřit v Boha, který jedná tak krutě.

Můj čerstvý ateismus mi dodával odvahy. Nejenže jsem se cítil jako člověk s prvotřídním intelektem – byl jsem i hrdý na to, že jsem se dokázal zbavit něčeho, co zjevně nefungovalo. Nač věřit v Boha, který nemůže nebo nechce předejít utrpení? Ateismus však neobnášel pouze intelektuální prestiž – měl i své praktické výhody: získal jsem volné nedělní dopoledne.

Kráčel jsem cestou ateismu několik měsíců – až do rozhovoru s Bradovou i mojí společnou známou. Jackie pocházela z městečka u Chicaga. Moji přátelé ji pohrdavě říkali „fundamentalistka“. (Pro nás to znamenalo, že její život ovládá víra.) Jednou jsem řekl Jackie, jak moc jsem na Boha našťvaný a že jsem se rozhodl, že už nebudu

chodit do kostela. Myslel jsem svá slova jako výzvu. Je věřící, tak to třeba vysvětlí.

„No,“ začala Jackie potichu, „já jsem Bohu za Bradův život vděčná.“ Zůstal jsem ohromený odpovědí. Místo aby se hádala o smyslu utrpení, mi nepřímo řekla, že Boha je možné vnímat i jinak než jako Velkého řešitele problémů. Její odpověď mě nasměrovala na cestu návratu.

Neodpověděla na otázku o utrpení, ale sdělila mi, že otázka utrpení (či tajemství zla) není ta jediná, kterou si můžeme o Bohu položit. Sdělila mi, že lze žít s otázkou o utrpení, a přitom věřit v Boha. Asi tak jako když dítě důvěřuje rodičům, i když nerozumí všemu, co dělají. Upozornila mě, že stejně důležité jsou i jiné otázky, například: „Kdo je Bůh?“ Odpověď Jackie mi otevřela okno s jiným pohledem na víru.

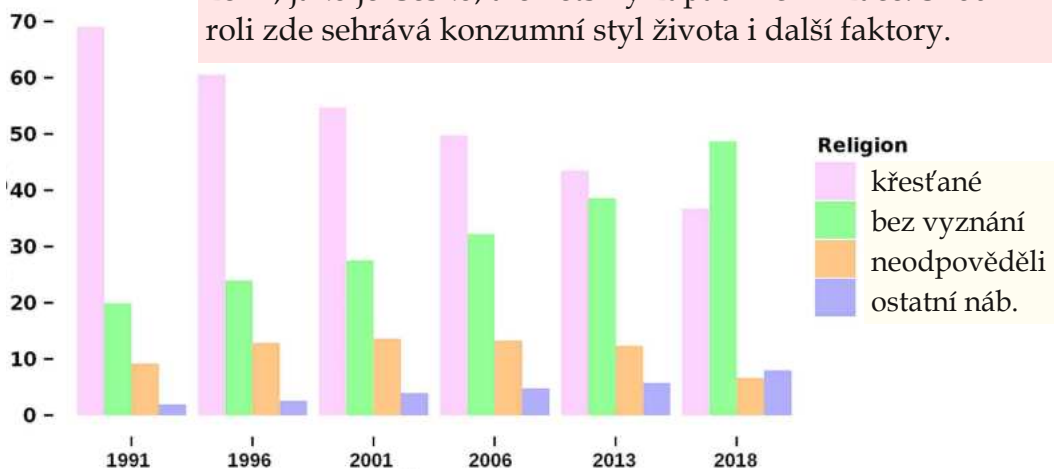
Není-li Bůh Velkým řešitelem problémů z mého dětství, jaký potom je? Až pak jsem uslyšel, jak se Bůh projevuje - jako Bůh, který je s námi v utrpení; Bůh, který se o náš život osobně zajímá... Pak mi začal můj život dávat větší smysl. Pomohlo mi to pochopit, jak důležité je mít vztah s Bohem, i když jsou časy zlé.

Iluzorní náboženství říká: „Neboj se! Důvěřuj Bohu, a on dá pozor, aby se ti nestalo nic, čeho se bojíš.“ Reálné náboženství říká: „Neboj se! Věci, kterých se bojíš, se ti můžou stát, ale není třeba se jich pranic bát.“

P. James Martin, Jezuitský návod (téměř) na všechno (z vira.cz)

Vývoj podílu věřících na Novém Zélandě 1991-2018

Graf ukazuje, že opouštění víry není jen typickým znakem zemí, jako je Česko, ale většiny západní civilizace. Svou roli zde sehrává konzumní styl života i další faktory.

Když se víra ztrácí - střípky životů jednoho rodu

Kdy se víra ztrácí, vytratí či ztratí? A kdy se naopak přiblíží, „dostaví“ se? Vždy je to tajemství, a to i tehdy, když onen dotyčný uvede nějakou konkrétní událost (válka, fatální úraz, narození postiženého dítěte či naopak zázračnou záchranu života), k níž se ona ztráta víry či naopak její zpřítomnění časově vztahuje.

Často ale je ta událost jen „poslední kapkou“; která "dolomila", co už bylo oslabeno. A také je ztráta víry dána mentálním, psychofyzickým nastavením jedince - někdo jiný na totéž reaguje jinak. A obráceně: ke komu se víra dostavila, byl na ni připraven, podvědomě ji čekal. Zároveň existují fakta o tom, jak určité děje doložitelně vedly k nárůstu odpadnutí od víry. Při vědomí spojistosti zjevných událostí a tajemství, pokusím se uvést tři rodinné příběhy, jež se v souvislosti se ztrátou (či oslabením) víry v naší rodině připomínají.

Děda Jan (1887 – 1958) bojoval na ruské a italské frontě v 1. světové válce, v konfliktu, jehož smysl dodnes i řada vědců označuje za nejasný. Vedle vzpomínek na zranění střepinou do nártu, onemocnění tyfem a smrti kolegů z pluku mu zůstal v mysli hrůzný zážitek: v boji bodák na bodák probodl italského vojáka.

V rodině se traduje, že Ital před smrtí volal svou maminku či Pannu Marii, že měl na krku křížek a že snad už se skoro vzdával. Ta scéna se dědovi vracela v nočních snech. Od babičky Terezy vím, že v posledních dnech života pak prosil onoho Itala za odpuštění.

Přesto děda i po válce, dokud mohl, chodil v neděli 3 km do kostela v Černovicích; po mši se stavil s přáteli v hospodě. Neděli „držel“, nepracoval, jen nakrmil zvířectvo. Na dotaz syna Antonína, proč ještě chodí do kostela, když „tohle všechno Bůh dopustil“, měl odpovědět: „Když tam tak krásně zpívají...”

Co bylo „nalomeno“ u dědy, jakoby už bylo „dolomeno“ u mého **otce Antonína** (1914 – 1978). Ve škole (1920 – 28) byl vzděláván v duchu povrchního pokrokařského antiklerikalismu 1. republiky. A tragické prožitky dědy rozumem „dotáhl“ do těchto konců: do kostela nechodil, z církve úředně vystoupil, pohřben necírkevně žehem. (Já ho ale nikdy neslyšel, že by mluvil proti církvi a víře; když se před smrtí dozvěděl, že chodím pravidelně do kostela, projevil zvláštní vstřícnost: říkal, že by si rád také některá kázání poslechl.)

Jiný příběh ohledně oslabení víry prožila moje **maminka Marie**

(1914 – 2005). Ještě v době, kdy sloužila v Deštné, (před r. 1934), byla členkou dívčí mariánské družiny. Ještě za války a po válce do kostela v rámci svátků zřejmě chodila. Vždyť k mým prvním vzpomínkám patří: asi roku 1950 jsme se účastnili v Děčíně Božího Těla či jsme byli na půlnoční mši. I když pak do kostela nechodila, byly ji vlastní křesťanské „návyky“ (žehnat chleba křížkem) a základní morální kodex: nezpochybnitelné a nepřekročitelné Desatero.

*František Kupka: Smrt praporečníka
Bezdička a dobrovolníka Šibala u Arrasu*

Když se r. 1953 narodila **sestra Milenka**, bylo mamince 39 let. Po pěti zdravých dětech se narodilo dítě těžce mentálně postižené. Následujících 7 let, než byla Milenka umístěna do ústavní péče, bylo pro rodinu těžkých, pro maminku velmi těžkých. (Nelehké jistě měla i další roky - s pocitem viny, že dcerka nezůstala doma.) A to vše s otázkami: "Za co je to trest? Za co mě Pán Bůh trestá? Za to desetiletí (od 14 let) práce služebného děvčete? Za těch 13 let maximální péče o pět dětí? Za věrnost, poctivost, za co?!" Teprve po letech se vše nějak „otupilo“, přišla jiná trápení a snad i nějaká ta uspokojení a radosti.

Maminka se (věřím) s Bohem „usmířila“; v 90. letech jsem ji vozíval k četbě vedle Javořické i texty kázání ThDr. Jaroslava Kadlece.

Na závěr ještě pár vět k **babičce Tereze** (1891 – 1979). Svých skoro 90 let prožila v Rytově, výjimečně mimo svůj dům a osadu. Víru měla (zřejmě) jednoduchou, danou, neměnnou. Snad zformovanou hlavně vědomím, že ona sama je „vymodlené“ dítě, jediné z osmi, které nezemřelo v raném dětství. V kuchyni, kde prožila nejvíce času, byl velký obraz Srdce Ježíšova. Dnes po těch mnoha letech je udivující (až zázračné!), jak i malé Terezce „visel život na vlásku“, a tím vlastně i nám (dnes již 60 potomkům), kteří by při jejím úmrtí na svět nedorazili.

Petr Mazanec, Veselá

Jak může ztrátě víry bránit církev a její duchovní?

Nemálo lidí viní z odlivu věřících i církev, resp. její nejviditelnější část: duchovní. Prý jsou příliš konzervativní, anebo naopak příliš pokrokoví. To je ale jednoduché nalezení viníka. Navíc církev jsme my všichni. Nicméně jistě je řada duchovních, kteří se uvedenou otázkou trápí - stejně se jí trápil P. Edmund Smith, postava z knihy Bruce Marshalla *Plná slávy*. Takto hovořil na setkání kněží ve 20. letech 20. století v zapadlém koutě Skotska:

"Lidem se zdá, že v očích církve je dobrým křesťanem člověk, který má podíly ve společnosti, která platí bídnou mzdu čínským dělníkům. My víme, že to není učení Církve, ale ukázali jsme lidem dobré vůle, že to není učení Církve? Neboť mnoho lidí dobré vůle zůstává mimo Církev. Nebránili jsme jim, aby nenašli cestu do ovčince Kristova i tím, že jsme kárali jen ty hříchy, k jejichž pokárání není třeba velké odvahy?"

Na světě je více než 300 milionů katolíků. Jaký vliv ve smyslu dobra bychom mohli vykonávat, kdyby každý z těch 300 milionů byl vroucím následovníkem Kristovým! Místo toho vidíme, jak bludaři, schismaticové a ba i ateisté chtějí uskutečnit lásku dokonalejší, než je láska naše.

Boží Církev nemůže zklamat, ale mohou zklamat její představitelé a mohou oddálit její triumf, nepřivedou-li věřící zpět k Bohu. Musíme být čistí, protože smilníci neuvidí Boha. Musíme být pokorní, protože naše ctnost je tak křehká. Ale musíme být hlavně stateční a vybízet lidi hlasitě, aby uskutečňovali ctnosti ještě více nepopulární než čistota a pokora.

Musíme jim říkat, že spousta věcí, které nemají zdánlivě co dělat s křesťanstvím, mají podstatně co dělat s křesťanstvím. Musíme je přivést k poznání, že moderní plakáty jsou hříchem proti Bohu stejně jako proti dobrému vkusu, poněvadž jimi pokažené smysly nejsou s to ocenit Boží krásu a lidé pak hledají zalíbení v tom, co je padělané, sprosté a pomíjející.

Musíme učit lidi, že milion vojáků umírajících ve válce znamená milion osamocených úzkostí, oddělených od sebe v hrozně samotě s hvězdami, stromy a lesy. Musíme učit lidi, že křivda se nestane právem, dělá-li ji celé společenství. Musíme se snažit zachránit svět od druhé světové války, a můžeme jej od ní zachránit jenom tehdy, budeme-li kázat nebojácně celou nauku Kristovu, budeme-li hlásat, že Bůh žádá od lidí, aby byli laskaví a spravedliví k bližním a věřili, že On je přítomen ve svátosti Oltářní. Jen tak zazáří roucho Nevěsty Kristovy tak silně, aby všichni viděli jeho bělost, poněvadž naše víra bude ospravedlněna našimi činy."

Apostáze v Bibli: znak druhého Kristova příchodu

Odpadnutí od víry (apostáze) se v Bibli objevuje se jako jeden z příznaků časů před druhým příchodem Ježíše Krista. Například v Druhém listu Tesalonickém (2-15): *"Bratři, nenechte se tak snadno vyvádět z míry a lekat, že prý Pánův den už přišel. Než ten den přijde, musí nastat odvrácení od Boha. Musí se objevit ten bezbožník a zatracenec, který se postaví na odpor a povýší se nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá. (...) Až se objeví, Pán Ježíš ho zahubí dechem svých úst, zničí ho jasem svého příchodu. (...) A proto, bratři, stůjte pevně a držte se učení, které jsme vám předali, ať už ústně nebo dopisem."*

Logo kampaně podporující cí apostázi od katolické církve ve Španělsku.

Protilék na odpadnutí? Snaha předat víru svým dětem

Dnes není snadné dětem víru předat. Staré formy nefungují, pouhé chození do kostela nestačí. Papež František klade důraz na svědecktví životem. Aby děti zažívaly lásku, odpuštění, bezvýhradné přijetí apod. a přitom se dozvíдалy, kde rodiče ke svému životnímu stylu berou inspiraci a sílu. Aby s nimi rodiče o svém prožívání víry a o tom, proč chodí do kostela, mluvili. Děti rozumí slovům o lásce, vycítí, naše zaujetí pro Boží věci a stejně se nejvíce učí napodobováním. Pozor si dejme na přílišné moralizování a katechismové odpovědi. Raději opravdu „svědčit“. Co já v kostele dělám, co Bohu říkám, co mi to dává, s čím odcházím...

Víru předáváme tím, že dětem ukazujeme krásu stvoření, Boží moudrost a velikost. Přitom je můžeme vést k vděčnosti a pak i zodpovědnosti za svůj život, jeho naplnění. Děti nemají problém zároveň vnímat Boží blízkost a osobní lásku. Pomáhá upozorňovat je na konkrétní Boží obdarování. Pak dokážou navázat vztah, dokážou mluvit s Ježíšem ve svém srdci o svých radostech i těžkostech jako s důvěrným kamarádem.

(z www.vira.cz)

Číst Bibli mě naučila moje ochrnutá maminka. Zásadním zlomem pro mě byla pouť do Izraele

Víru ve mně utvářela rodina. Maminka ve velmi mladém věku, ve 26 letech, následkem mozkové mrtvice ochrnula. S otcem a mladší sestrou Janou jsme na samotě u Kladin na vše zůstali sami: polnosti, postižená mamka, starost o hospodářská zvířata, práce na poli,

pomoc v domácnosti a učení do školy. Bylo toho víc než dost.

A vše nám pomáhala překonat víra - a také dobří přátelé.

Maminka měla heslo: "Cožkoli chcete, aby vám lidé činili, to činite i vy jim." Dbala na to, abychom byli zdvořilí a ochotni si posloužit.

Ve 12 letech se u mě objevila skolióza, špatně se vyvíjela páteř, takže jsem na osm let dostala na tělo takzvaný korzet. Jezdila jsem často do lázní, potom jsem musela dohánět školní povinnosti.

Tatínek se mnou jezdil do Brna do Fakultní nemocnice v Bohunicích. Byl i opravářem mé ortopedické pomůcky. A stále mě povzbuzoval ke cvičení, aby mi v korzetu neochably svaly.

S mamkou, která nemohla pracovat, jsme často četly Písmo svaté. Četly jsme o lásce trpělivé, laskavé, která nezávidí, není všetečná, nenadýmá se. Nehledá svých věcí, nevzpouzí se, neobmýšlí zlého, neraduje se z nepravostí, ale raduje se v pravdě. Všechno snáší, všemu věří, všeho se naděje, trpělivě čeká. Takovou lásku bych ráda měla v srdci, ale stále se učím.

Učit se u Ježíše

Poznala jsem, že pravé křesťanství učiní z člověka opravdového rytíře. Přátelskými slovy a vlídnými pohledy můžeme projevit tisíce drobných pozorností. A to se nám opět vrátí zpět. Kdežto nedostatek zdvořilosti – ten nejde ničím nahradit.

Ti, kdo tvrdí, že následují Krista, ale zároveň jsou hrubí, nevlídní a nezdvořilí, ti se zřejmě neučili u Ježíše. Člověk, který se vychloubá, je nesnášenlivý a přespříliš kritický, těžko může být

křesťanem. Vždyť být křesťanem znamená být podoben Kristu. Snažím se podle těchto zásad nějak jednat i ve své rodinné firmě.

Jsem vdaná více jak 30 let, svatbu jsme měli ve chvojnovském kostele. Před 13 lety jsme do naší rodiny vzali dva opuštěné sourozence, Honzu a Kateřinu. Dnes jsou to dospělí lidé, kteří se pomalu rozkoukávají a osamostatňují se. Od počátku jsem tyto děti předložila Bohu, učila jsem se je milovat a pečovat o ně. Teď už musí „letět“ sami. Doufám, že „poletí“ životem s Bohem.

Letadlo, covid a Izrael

Kdybych měla jmenovat zlomové události mého duchovního života, tak první byla let letadlem, při kterém hrozila nehoda. V tu chvíli mi proběhl – jako rychlý film – můj život a s hrůzou jsem si uvědomila, kolika lidem jsem neřekla, že je mám ráda. A tak jsem Pána Boha prosila, že musím žít, už jen proto, abych to těm lidem ještě řekla.

Druhým velkým, až neuvěřitelným zážitkem byla solidarita, kterou jsme v naší firmě zažili za covidu. Bylo to velké vypětí, byly potřeba látky, tkalouny, gumičky... Ta doba nás prověřila. Na jednu stranu přišli překupníci, kteří chtěli přeprodávat roušky, manžel je musel vyrazit. Na druhou stranu všichni dodržovali pravidla a jakmile přijel někdo z nemocnice, fronta se automaticky rozestoupila a okamžitě ho pouštěli před sebe. Bylo to až dojemné, jak lidé přestali myslet na sebe. A nikdo z nás v té nejtěžší době neonemocněl covidem!

Onemocněli jsme až potom, kdy už o nic nešlo. Vnímám to jako požehnaný čas. A jako důkaz lidství: že má smysl pomáhat druhým.

A třetí velký zlom pro mě byla pouť do Izraele v roce 2000. Prožila jsem ji do hloubky a čerpám z ní dodnes. Byl připraven bohatý program a věřící z různých církví zde vytvořili opravdu jednu rodinu. Při cestování jsme si byli oporou a pomocí. Přátelství se všemi bylo úžasné. Dodnes vzpomínám i na křesťanské písně, které mi pomáhají po celodenní práci.

Prožili jsme několik nocí v Jeruzalémě, v Betlémě a u Mrtvého moře. Plavili jsme se po Genezaretském jezeře, zažili jsme květenu na Golanech a Masadu a mnoho dalšího. Po stopách Ježíše Krista jsme chodili pouští i krásnou přírodou. Vypsala jsem si několik naučení, která mi tato pouť dala:

1. Ježíš spojil svá podobenství s každodenním životem

Ježíš sblížoval své posluchače s přírodou, aby mohli naslouchat jeho hlasu, který promlouvá v celém stvoření. Jakmile se jejich srdce stala poddajná, vykládal jim duchovní naučení pomocí věcí, na které se denně dívali. Ptactvo, květiny a stromy mají připomínat Stvořitele.

Ježíš uměl používat podobenství o přírodě, nejvíc mě oslovuje podobenství o rozsévači. V klíčení semene vidím i začátek duchovního života, zlozvyky jsou plevel, který je třeba vytrhat. Ježíš uměl dávat ponaučení pro mladé i starší. Obdělávání půdy je práce, která osvěžuje mysl a zjemňuje charakter. Nikdo nemůže mít úspěch na poli nebo v zahradě, pokud nemá respekt před zákony přírody.

A myslím si, že i děti se mají od malička vést k práci. Kristus spojil své učení nejen se dnem odpočinku, ale i s pracovním týdnem, s oráním, obděláváním půdy i sklizní. V každé užitečné práci máme nalézat poučení a v krásách přírody spatřovat krásu Boha.

2. Odpovědnost rodičů nemůže převzít nikdo jiný

Otec i matka jsou zodpovědní za zdraví, rozvoj charakteru a víru svých dětí. Jsou jejich učitelé a modlitba za rodinu je velmi potřebná.

3. Láska překonává rozdíly

V jedné ulici v Jeruzalémě žijí vedle sebe tři sousedé: muslim, Žid a křesťan. Jsou to tak dobří kamarádi, že když muslim zavře svůj obchod v pátek a jde na modlení do mešity, tak své zákazníky odkáže zbylým dvěma kamarádům. Podobně to praktikuje Žid v sobotu a křesťan v neděli.

Vzájemně se navštěvují, živě spolu diskutují, a i když se na všem neshodnou, jsou vděční za vztah, který trvá už 20 let. A chtějí mír. Hluboce na mě zapůsobila jejich vzájemná tolerance a přátelství, které nemůže vyvěrat odjinud než z lásky k Bohu. Škoda, že se v médiích místo tohoto příběhu ukazuje spíš nevraživost mezi těmito třemi náboženstvími.

4. Bible je nejvyšší úroveň čistoty autority

Je to zanechaný dopis pro nás, pro lidi. A je škoda, že my toto slovo nečteme, nezajímáme se o něj a jen opakujeme, co nám o něm řeknou

jiní. Sami si v Bibli nehledáme. Bible nesmí odpočívat v knihovně, měla by přebývat v nás, ať se do nás dostává slovo Kristovo v celém svém bohatství a v celé své šíři.

5. Cti otce svého i matku svou, ať se prodlouží tvoje dny na zemi, kterou Hospodin tobě dává

Rodiče mají právo na tolik lásky a úcty jako nikdo jiný na světě. Starali se o nás, vytrpěli mnoho úzkostí, abychom se my rozhodovali správně. Když viděli naše chyby, bolelo je u srdce.

Čtvrté přikázání podle mě není závazné jen pro děti a mládež, ale pro každý věk, i pro střední a starší. Zkrátka není v životě období, kdy bychom nemuseli ctít své rodiče. To jsem si hodně uvědomila právě v Izraeli, kde panuje v rodinách velká úcta ke stáří.

6. I na svatých místech žijí ateisté

Potkali jsme v Izraeli několik mladých, kteří říkali, že jsou ateisté. Jak je možné, že toto existuje i v zemi, kde chodil a žil Ježíš? Kde celá historie i památky doslova „křičí ze země“ a připomínají, aby lidé změnili své životy? Aby opustili pošetilou zábavu a vrátili se ke střídmosti a pečovali o své duševní i duchovní zdraví?

Je to zvláštní. Odehrálo se tam tolik zázraků, navíc zaznamenaných v Bibli, ale přesto tam jsou lidé, kteří nevěří v Boha a nepřipomínají si Boží zákon, který platí pro celý svět. Jako by se vůbec nepoučili. Jako bychom se ani my nepoučili.

7. Používejme rozum při diskusích o víře

Hádky o detailech víry nebo o jednotlivých církvích nebo dokonce jakési svaté války od té doby vnímám jako nesmysl. Vždyť všichni se máme co učit duchovně i lidsky, máme mít na paměti druhého.

V Matoušově evangeliu stojí: „Mistře, které je největší přikázání v Zákoně?“ A Ježíš odpověděl: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou myslí. To je první a největší přikázání. A druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. V těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci.“

Proto jsem ráda, že dnes probíhají ekumenické bohoslužby. Vždyť i Ježíš bořil předsudky a pomáhal každému. Podle mě je

Foto: Andrea Unterfrancová
(město Pelhřimov)

Ceny města Pelhřimova 2021

podobenství o milosrdném Samařanovi je určené hlavně nám věřícím. Pokud budeme dobrými sousedy, spolupracovníky, zkrátka dobrými lidmi, tak nám Bůh požehná. Modlím se i za své nepřátele. Když je někdo v obchodě našťvaný, usměju se na něj. Doba je zlá, a o to víc je třeba vrátit se k Božímu slovu, které přináší mír do rodin i do společnosti.

Je třeba pečlivě dbát na to, co se píše v listu Efezským: abychom moudře využívali svěřený čas.

**Lenka Mašková,
Pelhřimov**

Lenka Mašková a její rodina se zapojují do řady aktivit města – děti ji znají jako velikonočního zajíčka (viz horní snímek na předchozí straně), dospělí z masopustu. Do obchodu na náměstí rádi zavítají i slavní návštěvníci Pelhřimova (dolní snímek z r. 2006 s manželi Svěrákovými). Cenu města získala nejprve Lenka Mašková sama (Křesadlo pro dobrovolníky 2013), pak znovu s manželem Jaroslavem za spolupráci Švadlenky s Nemocnicí Pelhřimov za covidu r. 2021, kdy další cenu ještě obdržela jejich svěřená dcera Kateřina (na snímku čtvrtá zprava, mezi rodiči) za Dětský čin roku, kdy zorganizovala pochod za Karla Gotta na Křemešník.

Miluše Jílková, na rodičovské dovolené, Lukavec

Co pro mě znamená Bůh?

Když se mě někdo zeptá, kdo jsem, často začnu výčtem svých „rolí“ – manželka, maminka, přes-touunka, pečovatelka, katechetka, táborová vedoucí, sestra, dcera ... ale nejvíce se cítím být milovanou

Boží dcerou. Takže pro mě je Bůh Otcem, který ví, co je pro mě nejlepší, co mě dělá radost a touží po tom, abych byla šťastná a přinášela ovoce. Dal mi svobodu a tvořivost, abych dorůstala do jeho obrazu, ke kterému mě stvořil. A je se mnou stále, i když jako někdy „vzdorující (dospívající)“ dcera si na něj zapomínám udělat čas. Jsem velmi vděčná rodičům, že jsem ve své rodině zakusila opravdovou lásku. Jde to pak lépe přijmout i od Boha.

Jak se moje víra vyvíjela a jak se dnes projevuje v mém životě?

Vyrůstala jsem v katolické rodině a v dobré farnosti (v podhůří Krkonoš), která mi dala to, co třeba rodiče neuměli nebo nemohli předat. Zažila jsem tam skutečné společenství křesťanů, kteří si ve své víře pomáhají. Ještě za totality, když jsem byla na ZŠ, jsme se jako děvčata scházely. Vedly nás starší holky, napojené na salesiány, měly připravené vždy nějaké tématko, písničky a tam jsem se naučila hledat v Bibli první citáty. Jezdily jsme o prázdninách na chaloupky a měla jsem kolem sebe věřící kamarády.

Po revoluci u nás působili po sobě tři kněží, kteří byli charismaticky "ladění", a tak mohla dozrát nějak i má víra. Jako přípravu na biřmování jsem prošla seminářem Život v Duchu svatém a ten mi otevřel dveře do tajů víry. Objevila jsem Bibli jako živé Boží slovo, pochopila jsem, že čas, který věnuji modlitbě, není zbytečný. A že každý dostáváme nadání, vlohy a dary ke službě druhým. Ale protože jsem byla trochu rebelka a rodiče to se mnou neměli vždy lehké, musela jsem si najít svojí cestu. Odešla jsem s vírou v Boha, ne úplně s vírou v církev, hledat své místo ... a našla jsem nejlepšího manžela a osobní živou víru v Boha, který je láska.

Dnes musím stále o svou víru pečovat, podle různých období života. Například zprvu mě vyhovoval určitý způsob modlitby, ale ten najednou s malými dětmi pak nebyl možný. Takže se snažím stále „bojovat“ o osobní čas s Bohem.

Také jsem jako katechetka chtěla přinášet do farnosti nové aktivity, hlavně s dětmi, a to se mi dařilo jen díky pochopení mého manžela Davida. A neměl to jednoduché, protože náš druhý syn se nám narodil s těžkým postižením.

Chtěli jsme vždycky žít ve společenství křesťanů, protože jsme poznali, že je to velkou pomocí pro víru. Nejdříve jsme se scházeli jako mladí bezdětní manželé. Pak začaly přicházet děti a už to nešlo. Po nějaké době, pro mě jako zázrakem, se podařilo dát dohromady Modlitby matek. Pak jsme se několik let scházeli s jednou rodinou také s dětmi.

Všechna setkání byla obohacující a příjemná. Další impulz přišel z kláštera Želiv, kde začali pořádat Kurzy Alfa... a tak to pokračuje dál. Když člověk touží a důvěřuje, Pán mu v pravý čas dá, co potřebuje. Taková je moje zkušenost.

Jak vnímám církev?

S Davidem jsem se seznámila v Praze „u bezdomovců“. Naše hledání nás zavedlo do služby (sociální :-), kde jsme mimo jiné objevili křesťany z různých církví a sborů. A také společenství charismatických křesťanů. Chci na tomto místě zdůraznit, že Charismatická obnova byla a je pro moji víru kompasem, který mi ukazuje směr. To, že to tak cítí i David, je velká výhra.

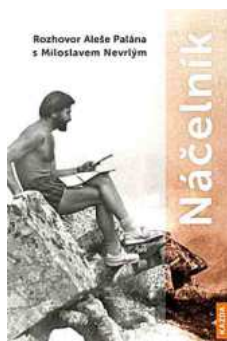
A díky lidem z obnovy jsem uviděla církev jako jedno tělo, které má mnoho údů, každý má jiný úkol, ale pro celek jsou všichni důležití. Když trpí jeden úd, trpí s ním všechny. V Listu Korintským se píše: „Všichni jsme byli jedním Duchem pokřtěni a napojeni na téhož Ducha. My všichni jsme tělo Kristovo.“

Líbí se mi také pestrost církve a to, že nikdo nemůžeme být dokonalí. K tomu jsem ale musela dozrát, abych uměla přijímat jinakost druhých. A Pán mi dal okolnosti, díky kterým obměkčil mé srdce, protože největším darem je láska. Vždyť naše poznání je jen částečné - opět List Korintským: „Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář.“

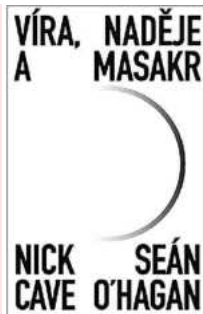
Terezie z Lisieux je jednou z nejoblíbenějších světic. Papež František v této exhortaci ukazuje, čím je tato dívka inspirativní pro nás. V době jedinců uzavírajících se do ulit ukazuje krásu života jako daru. Tváří v tvář povrchnosti je Terezie svědkem evangelní radikality a pomáhá objevit hodnotu lásky. Ve společnosti posedlé pseudocelebritami nám ukazuje cestu prostoty.

Loni zemřelá matka Elvíra zažila „povolání v povolání“: ve zralém věku odešla ze své řeholní komunity, aby se bez peněz a průpravy věnovala záchraně narkomanů a „dětí ulice“. Roku 1983 pro ně v italském Saluzzu otevřela první dům. Klíčem k šíření do světa byl dům v Medžugorje. Dnes má Cenacolo 60 komunit. Z někdejších ztroskotanců si Pán povolal řadu kněží i sester.

Vysočinský rodák Aleš Palán působil v Katolickém týdeníku a je autorem řady rozhovorů - mj. s želivským opatem Vítem Tajovským. Tentokrát hovoří s Miroslavem Nevrlým (*1933), přezdívaným mezi skauty a trampy Náčelník. Jeho osamělé toulky - bez "jistot", téměř s prázdným batohem - po horách inspirovaly řadu lidí, kteří v této činnosti stejně jako on našli radost a smysl.

Australský zpěvák Nick Cave se dokáže vyzpívat jak z obrovských temnot své duše, tak z věcí, které povznášejí vzhůru. Ostatně proslulá balada Into my arms ho napadla při návštěvě kostela během odvykací kúry od drog. V této rozhovorové knize se zpěvák zamýšlí nad vírou v Boha, nad (bez)nadějí po tragické smrti svého syna a nad dalšími niternými tématy, které se v běžném showbyznysu neřeší.

"Proč dětem nadávat, že jsou na internetu, když sami nakupujeme na e-shopech a jsme hrdí, že vše vyřídíme od počítače?" ptá se v podcastu Charity ChariTALK psycholog Jan Svoboda. Radí, jak z dnešních "sněhových vloček" bez tlaku na výkon vychovat osobnosti, které se prezentují i jinak než emočními výrony na sítích.

Slovenský řeckokatolický kněz a bývalý exorcista Jozef Mareta poutavě, s humorem a jednoduše dokáže pojmut i těžká témata. Autor knihy Diabol kradne maličkých (k poslechu též na YouTube) je vyhledávaným řečníkem, který výborně udržuje stálý kontakt s publikem. Zde na příkladu rybaření vypráví o tom, jaké nástrahy a návnady nám klade Zlo.

"Láska někdy nedovolí, aby se člověk jen tak něčeho zbavil, třeba utrpení. Láska totiž v sobě má zodpovědnost, která se dnes nenosí - proto se objevuje eutanázie. I Anička musela hodně vytrpět," řekl při vzpomínkové mši na stigmatičku Annu Bohuslavu Tomanovou emeritní strahovský opat Michael Josef Pojezdný.

Tip na pouť: Svatá Hora - pražská arcidiecéze

Jedno z nejvýznamnějších poutních míst v naší zemi, Svatá Hora u Příbrami, je stále živé, což jistě potvrdí ti, kdo pravidelně odebírají stejnojmenný časopis, kde se zevrubně píše o akcích a rekonstrukcích (nejrozsáhlejší skončila před osmi lety). Barokní areál se nachází na kopci, a přitom je velmi rozlehlý. Pramen v blízkosti poutního kostela naznačuje, že místo bylo cílem poutí velmi dávno. Po Tricetileté válce začala s pomocí věhlasných stavitelů a sochařů velkorysá přestavba areálu, umožňující roku 1732 při velké barokní slavnosti slavnostní korunovací gotické poutní sošky Panny Marie Svatohorské. Zatímco o raný rozvoj poutního místa (ani císaři Josefu II. se zde nepodařilo poutě zakázat) se velkým dílem zasloužili jezuité, roku 1861 byl areál předán redemptoristům. Jedním z nich pak byl i Karel Bříza, který byl za vojny u PTP tajně vysvěcen na kněze. Když se pololegálně (oficiálně jen jako varhaník) roku 1968 na Svatou Horu vrátil, tak právě zde složil své - v nádherné lidovosti dosud nepřekonané - mešní ordinárium.

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol Marie Blažíčkové (vlevo), **Boží muka u Krasíkovíc**, správně uhodli Markéta Nýdrlová a Pavel Příhonský.

Nové foto (vpravo) poslal Josef Kubů. Své tipy pošlete **do 13. 6.** na mazanec@centrum.cz nebo WhatsApp (775269206).

Kdo první uhodne, obdrží knihu z produkce Matice křemešnické, které tímto děkujeme.

